



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **T. I.**, nar., bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2015, č. j. JMK 150638/2015, sp. zn. S-JMK 142253/2015/ODOS/Ša,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včasně podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a změněno rozhodnutí Městského úřadu Blansko, odboru vnitřních věcí (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 8. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-15 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 30. 1. 2015 v 09:43 hod v, na, jako řidič vozidla tov. zn., reg. zn., nerespektoval instalované dopravní značení B2 – Zákaz vjezdu všech vozidel a do předmětné ulice s vozidlem vjel (nacouval) ze strany, ze které je dopravním značením zakázáno, kdy následně s vozidlem zaparkoval a zůstal stát v místě, kde je to dopravní značkou B29 – Zákaz stání, zakázáno. Tímto svým jednáním žalobce porušil ustanovení § 4 písm. f) silničního zákona. Za spáchání přestupku byla žalobce dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Dále byla žalobci uložena podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) v souladu s ustanovením § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 v platném znění povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.

Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněno, tak, že se z výroku prvostupňového rozhodnutí vypouští jeho část: *„kdy následně s vozidlem zaparkoval a zůstal stát v místě, kde je to dopravní značkou B29 – Zákaz stání, zakázáno.“*

II. Shrnutí žalobních bodů

V žalobě ze dne 27. 1. 2016, doručené krajskému soudu téhož dne, brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Své žalobní body uplatnil následovně.

Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný vycházel toliko z důkazu videozáznamem, ze kterého vyvodil, že osoba, která vozidlo zaparkovala, je dle videozáznamu osobou žalobce. Žalobce však tvrdil, že on není osobou, která vozidlo zaparkovala, přičemž v odvolání navrhl a předložil důkazy na podporu tohoto tvrzení. Úvaha správního orgánu není v tomto ohledu dostatečná. Úředník správního orgánu není osobou, která by byla oprávněna či školená k tomu, aby dokázala vyhodnocovat dle vizuální shody obličeje shodnost dvou osob. Jde pouze o subjektivní dojem úředníka správního orgánu, nikoli o objektivně přezkoumatelné hodnocení důkazu, či objektivně přezkoumatelný důkaz, kterým by byl např. znalecký posudek. Žalobce naopak předložil důkaz, který prokazoval, že on nebyl osobou, která vozidlo v předmětném místě zaparkovala, a to písemné doznání pachatele s návrhem na provedení jeho výpovědi. Žalobce nemá a ani nemůže mít jiné důkazní prostředky k prokázání, že nebyl osobou, která vozidlo zaparkovala. S ohledem na základní zásady trestního procesu, není-li jednoznačný důkaz o tom, že se přestupku dopustil právě žalobce, a tento spáchání přestupku popírá, nezbyvá správnímu orgánu, než řízení o přestupku zastavit. Aktivita žalobce byla v tomto směru nadstandartní, neboť tento označil konkrétní osobu pachatele, navrhl provedení důkazu jejího svědectví a předložil její písemné doznání. Proti těmto důkazním prostředkům lze dle žalobce

jen stěží stavět subjektivní dojem úředníka správního orgánu. Uvedené důkazní prostředky byly způsobilé, pokud by byly k důkazu řádně provedeny, prokázat, že se přestupku nedopustil žalobce, ale jiná osoba. Úvaha žalovaného o tom, že osoba řidiče je dle nekvalitního kamerového záznamu podobná osobě žalobce, neobstojí již proto, že správní orgán ani nezjišťoval, jak vypadá žalobcem označený řidič, a zda tento není žalobci podobný. Závěr správního orgánu o tom, že se přestupku s určitostí nemohla dopustit jiná osoba, je značně předčasný, zejména za situace, kdy žalobce popírá, že by přestupek spáchal, oznámený řidič doznává, že přestupek spáchal, a žalovaný konkrétními argumenty nevyloučil, že by přestupek mohl spáchat právě žalobcem označený řidič. Žalobce má proto za to, že ve věci bylo nutné provést další dokazování, a to čestným prohlášením řidiče vozidla nebo svědeckou výpovědí tohoto řidiče.

Žalobce dále uvedl, že bylo kráceno jeho právo na spravedlivý proces. Žalovaný v napadeném rozhodnutí hovořil o druhém videozáznamu, ze kterého měla být zřejmá podoba žalobce, avšak tento videozáznam tak, jak byl žalobci předán, nelze spustit a ani nebyl při jednání proveden. Tvzení, že i druhý videozáznam byl proveden při ústním jednání, nemá oporu ve spise. Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 6. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-14 (dále též „Protokol“), vyplývá, že byl proveden pouze „*důkaz zhlédnutím záznamu městského kamerového dohlížecího systému*“, nikoliv tedy záznamy. Protokol je úřední listinou, u které se presumuje její správnost, není-li prokázán opak. Žalovaný neprokázal, že by byly shlédnuty oba záznamy, z protokolu pak vyplývá, že byl shlédnut jeden záznam, což je v kohezi s tvrzením žalobce. Žalobce proto považuje druhý záznam za utajovaný důkaz, přičemž tuto skutečnost dle jeho tvrzení posiluje taktéž fakt, že i když jej žalobce obdržel na CD a pokusil se jej spustit na vícero počítačích a verzích OS Windows, vždy se zobrazila pouze chybová hláška. Žalobce tak byl krácen na svém právu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí, neboť s tímto podkladem nebyl seznámen, jakož i na právu na pořízení kopie spisu a na právu na provádění dokazování v jeho přítomnosti. Pokud žalobce nebyl v průběhu řízení seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, nemohl se k těmto vyjádřit, nebyly tyto provedeny při jednání, je zřejmé, že žalobce byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, a to tím spíš, že žalovaný žalobní námitky vyvrací právě s odkazem na podklady pro rozhodnutí, se kterými žalobce nebyl seznámen.

Závěrem žalobce brojil proti vadě výroku rozhodnutí, ze kterého není seznatelná forma zavinění přestupku. Takové rozhodnutí je poté dle žalobce v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, které klade jako podmínku výroku rozhodnutí uvedení formy zavinění. Žalobce má za to, že jde o zásadní vadu, pro kterou soud zruší rozhodnutí dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Na základě výše uvedeného žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 3. 2016 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Nárok uplatněný v žalobě žalovaný neuznal a žalobu označil za nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. Žalovaný, jakož i správní orgán I. stupně, při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o přestupcích.

Žalovaný dále upozornil, že žalobce fabuluje, když nesprávně uvedl, že žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť ve skutečnosti napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno, nikoliv potvrzeno.

Žalovaný dále podotknul, že žalobní námitky jsou obdobné těm, které již žalobce uplatnil v doplnění odvolání. Žalovaný se k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, a proto ve svém vyjádření z napadeného rozhodnutí stěžejní pasáže citoval.

Pokud žalobce přistoupil k jazykovému výkladu Protokolu, pak je jeho výklad dle žalovaného neúplný, když žalobce vyvodil závěry pouze z části věty vytržené z kontextu. Žalovaný podotknul, že věta „*důkaz zhlédnutím záznamu městského kamerového dohlížecího systému*“ pokračovala dále větou vedlejší „*který tvoří součást oznámení o přestupku*“. Součástí oznámení o přestupku je disk CD, na kterém se nachází záznam z městského kamerového dohlížecího systému. Na tomto disku se nacházejí čtyři soubory, přičemž dva z nich iniciují zahájení spuštění projekce záznamu městského kamerového dohlížecího systému snímající ve stejném čase ze dvou různých pozic stejné prostranství. Tyto dvě pozice byly poté uloženy jako dva různé soubory jednoho záznamu, tedy z konkrétního dne a času. Jinak by znění Protokolu nedávalo smysl, když součástí oznámení o přestupku jsou právě dva soubory jednoho záznamu. Pokud by soudu tato úvaha nestačila, navrhl žalovaný k objasnění této skutečnosti provedení důkazu výsledkem svědka, a to oprávněné úřední osoby provádějící dokazování ve věci přestupku žalobce.

Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absentující formy zavinění přestupku v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, má žalovaný za to, že po novelizaci zákona o přestupcích účinné od 1. 10. 2015 je nezbytnou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku i forma zavinění. Žalovaný však rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí o přestupku, nikoliv o vině a sankci za přestupek. Vzhledem k tomu, že žalovaný nerozhodoval o vině, považoval žalovaný námitku absence formy zavinění v napadeném rozhodnutí za irelevantní.

Žalovaný závěrem uzavřel, že je toho názoru, že postupoval správně, když prvostupňové rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

S ohledem na vše výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise se nachází mj. úřední záznam o oznámení dopravního přestupku ze dne 30. 1. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-1, sepsaný Městskou policií Blansko (dále též „Městská policie“), jehož součástí je rovněž oznámení o přestupku ze dne 30. 1. 2015 sepsané na místě Městskou policií a taktéž nosič CD označený jako „30. 1. 2015, 09:42 hodin, podezřelý: I. T.,, porušení DZ B29, B2, č. j.: MP 150/2015“, na kterém je zachycen přestupek učiněný řidičem motorového vozidla značky s registrační značkou

..... a Protokol o ověření v SZR – ROB a taktéž výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující 3 záznamy v přestupcích.

Z obsahu předloženého správního spisu soud dále zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

Dne 8. 4. 2015 byl žalobci doručen příkaz o uložení pokuty ze dne 26. 3. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-6, dle kterého byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, přičemž mu za spáchaný přestupek byla dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uložena pokuta 1.500 Kč.

Ve správním spisu je dále písemnost ze dne 10. 4. 2015 a 15. 4. 2015 obsahující odpor podaný osobou Ing. M. J. a nepodepsaná plná moc, kde je uveden jako zmocnitel žalobce a jako zmocněnec Ing. M. J. Dále se ve spise nachází listina označená jako „Sdělení a výzva“ ze dne 20. 4. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-9, kterou byl žalobce vyzván, aby správní orgánu doložil originál plné moci se svým podpisem, v případě, kdy chce být v řízení zastoupen Ing. J. Součástí spisu je dále dodatečně doložená podepsaná plná moc ze dne 10. 4. 2015, kde je uveden jako zmocnitel žalobce a jako zmocněnec Ing. J.

Dne 4. 6. 2015 bylo zmocněnci žalobce doručeno předvolání k ústnímu jednání ze dne 25. 5. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-12, prostřednictvím kterého byl žalobce předvolán k ústnímu jednání o přestupku na den 17. 6. 2015 v 10:30 hod na Městský úřad Blansko. V tomto byl poučen o skutečnosti, že pokud se žalobce nemůže ze závažných důvodů v určený termín k ústnímu jednání dostavit, je povinen se bezodkladně prokazatelným způsobem a s uvedením konkrétních důvodů omluvit, přičemž byl poučen rovněž o možnosti rozhodnutí v nepřítomnosti žalobce dle ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce byl taktéž poučen, že dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu má právo se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí, přičemž toto právo mu bude umožněno realizovat při ústním jednání. Ve spise se dále nachází úřední záznam do spisu ze dne 17. 6. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-13, dle kterého zmocněnec žalobce dne 17. 6. 2015 v 09:17 hod telefonicky požádal o změnu času zahájení konání ústního jednání z 10:30 hod na 15:30 hod s tím, že žalobce netrvá na účasti u ústního jednání, přičemž správní orgán této žádosti vyhověl. Obsahem spisu je dále výše specifikovaný protokol, ze kterého vyplývá, že se ústního jednání zúčastnil toliko zmocněnec žalobce, přičemž je zde uvedeno: *„Při ústním jednání byl v souladu s ust. § 53 správního řádu proveden důkaz oznámením přestupku vypracovaným Městskou policií Blansko sp. zn. MP 150/2015 a důkaz zhlédnutím záznamu městského kamerového dohlížecího systému, který tvoří součást oznámení o přestupku. Následně byla zmocněnci dána možnost seznámit se s provedeným důkazem, bylo mu rovněž umožněno nahlédnout a seznámit se s písemností založenými ve spisu, mimo jiné – Protokolem o ověření v SZB - ROB, výpisem z evidenční karty řidiče obviněného ze dne 19. 2. 2015, odporem ze dne 13. 4. 2015 a také 15. 4. 2015 /doručeno Městskému úřadu Blansko dvakrát/.“* Dle protokolu k věci obviněný prostřednictvím zmocněnce uvedl, že po seznámení se spisovým materiálem žádal správní orgán o stanovení lhůty, ve které se písemně vyjádří k celé záležitosti předmětného přestupku, a dále o pořízení kompletní kopie spisového materiálu včetně CD. Z protokolu vyplývá, že zmocněnec žalobce vzal na vědomí, že mu byla k vyjádření stanovena lhůta do 1. 7. 2015. V závěru protokolu je dále proti podpisu zmocněnce žalobce uvedeno *„Kopii spisu + CD převzal osobně.“*

Součástí správního spisu je dále výše specifikované prvostupňové rozhodnutí, vypravené dne 26. 8. 2015, které bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 4. 9. 2015. Dne 21. 9. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, přičemž zmocněnec současně požádal správní orgán I. stupně o zaslání kopie spisu nebo alespoň jeho podstatných částí pro sepsání odvolání. Usnesením ze dne 6. 10. 2015, č. j. MBK 4567/2015/DP/37/2015-18, byla žalobci stanovena lhůta k doplnění odvolání do 10 dnů od převzetí předmětného usnesení, přičemž z něj vyplývá, že kopie protokolu o ústním jednání tvořila přílohu tohoto usnesení. K dalším kopiím spisového materiálu správní orgán I. stupně konstatoval, že kompletní kopie spisového materiálu včetně fotodokumentace na CD převzal zmocněnec žalobce oproti podpisu při ústním jednání. Dne 9. 11. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění odvolání včetně čestného prohlášení D. K., kterým se tento doznal, že jako řidič dne 30. 1. 2015 zaparkoval na v s motorovým vozidlem, RZ:, a tím porušil dopravní značení B2, neboť couval jednosměrnou ulicí. Dále je v tomto čestném prohlášení konstatováno, že D. K. tak učinil, neboť nikde jinde v okolí nenašel volné parkovací místo a chtěl vozidlo co nejrychleji předat žalobci, se kterým měl schůzku v restauraci, přičemž žalobce na něj činil nátlak, by mu vozidlo předal co nejdříve, neboť již potřeboval odjet. Dne 26. 11. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

Přednostně se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje

námítky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly kuložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námítky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.“* Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se

vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34 (dostupný na www.nssoud.cz), bylo vysloveno, že „... je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „... je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Rovněž i správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Výše uvedené závěry jsou rovněž přiléhavé a lze je vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání, resp. se všemi navrhovanými důkazy k prokázání v odvolání tvrzených skutečností, je třeba připomenout, že mu žádný právní předpis nestanoví povinnosti vypořádávat námitky či jednotlivé důkazy ve stejné struktuře, v jaké žalobce podal odvolání. Je pouze na žalovaném, aby odvolací námitky či navržené důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.

To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zdejší soud má taktéž za to, že zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Zdejší soud rovněž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost z důvodu

absence formy zavinění přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí, k čemuž se soud vyjádřil níže v textu tohoto rozhodnutí. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sám žalobce s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry žalovaného nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřijatelnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

K námitce týkající se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci krajský soud uvádí, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).

Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem ÚS ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).

Žalobce navrhl v doplnění odvolání žalovanému provést důkaz čestným prohlášením Davida Koukola, že právě on řídil předmětné vozidlo v inkriminovanou dobu. Žalovaný tento navržený důkaz, ani případný výslech D. K., neprovedl. Toto neprovedení v napadeném rozhodnutí odůvodnil tak, že tuto verzi žalobce poprvé uplatnil až v doplnění odvolání proti rozhodnutí o přestupku, což jeho tvrzení činí nevěrohodným pro fázi řízení, ve které byla tato námitka uplatněna. Vzhledem k závěrům žalovaného, že o osobě řidiče není pochyb, žalovaný označil doložené čestné prohlášení D. K. za čirou účelovost a obstrukci, která je však nezákonná. Žalovaný byl toho názoru, že bylo především videozáznamem bezesbytku prokázáno, že žalobce jednal v rozporu se silničním zákonem, přičemž skutkový stav byl zjištěn především na podkladě materiálů zpracovaných strážníky a videozáznamu.

K tomuto soud poznamenává, že k žalobcem navrženému důkazu (čestnému prohlášení D. K.) se žalovaný v rámci zjišťování řidiče předmětného osobního motorového vozidla v napadeném rozhodnutí vyjádřil konkrétně a dostatečně. Krajský soud považuje za nepochybné, že žalovaný vyhodnotil jak navrhované čestné prohlášení D. K., tak i případný výsledek D. K., jako nadbytečné, neboť jednání žalobce v rozporu se silničním zákonem považoval s ohledem na podklady založené ve správním spise za dostačující pro prokázání spáchání přestupku žalobcem. Žalovaný se tak ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým návrhem na provedení dodatečných důkazů, tak jak jej žalobce uplatnil v doplnění svého blanketního odvolání. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmto ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo.

Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil až v doplnění blanketního odvolání, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že to byl skutečně žalobce, kdo byl řidičem vozidla v inkriminované době a kdo tedy byl i pachatelem přestupku, jež je předmětem projednávané věci. Pokud žalobce v odvolacím řízení (a to až v rámci doplnění blanketního odvolání) dokládal čestné prohlášení D. K., ze kterého vyvozoval, že žalobce nebyl řidičem předmětného osobního motorového vozidla, když osoba zachycená při přestupkovém jednání kamerovým systémem nebyla shodná s tou, která byla následně ztotožněna Městskou policií, musí zdejší soud souhlasit s názorem žalovaného, že takový důkaz svědčí pouze o účelovém jednání žalobce, avšak pro dané řízení není nikterak rozhodný. K tomu krajský soud poznamenává, že veškerá v doplnění odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné a přesvědčivé důkazy, přičemž se správním orgánům žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Krajskému soudu proto ve shodě se žalovaným není zřejmé, co by provedení důkazu čestným prohlášením D. K. či jeho výsledkem mohlo pro věc jako takovou přinést.

Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84).

Žalobcovy výtky ohledně osoby řidiče dopustivšího se výše specifikovaného přestupkového jednání tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K provedení důkazu čestným prohlášením Davida Koukola či jeho výsledkem by byl žalovaný povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. V tomto směru lze podotknout, že oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu v případě žalobce ze shora uvedených důvodů jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný celek. Krajský soud má tedy za to, že se žalovaný s námitkou navržených důkazů dostatečně vypořádal. Provádění navržených důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně a především relevantně nezpochybnil správnost závěru správního orgánu, že osoba, která z osobního motorového vozidla vystoupila po zastavení vozidla, je totožná s tou, která následně s Městskou policií na místě samém po návratu k osobnímu motorovému vozidlu řešila přestupek, tedy žalobce.

Lze rovněž poznamenat, že žalobce také první námitku v tomto směru vznesl teprve v doplnění blanketního odvolání, tedy více jak devět měsíců od spáchání přestupku. Žalobce měl možnost skutečnost, že on sám nebyl pachatelem přestupku, sdělit přítomným strážníkům Městské policie přímo na místě šetření přestupku, což by značilo na zcela logické a běžné uvažování osoby, která je označena jako pachatel přestupku, ačkoliv je jí známa konkrétní osoba, která je skutečným pachatelem a která by měla být postihnuta. Žalobce však této možnosti nevyužil, do oznámení přestupku se nikterak nevyjádřil a tento taktéž nepodepsal. Následně tuto argumentaci neuplatnil ani v odporu proti příkazu, ani v průběhu nařízeného ústního jednání u správního orgánu I. stupně. Za takové situace lze souhlasit se závěry správního orgánu I. stupně, dle kterého nebylo třeba ve věci provádět další dokazování, neboť žalobci, respektive jeho zmocněnci, byly v průběhu ústního jednání předloženy jednotlivé důkazní prostředky ze spisového materiálu, které dostatečně prokazují, že se žalobce dopustil dopravního přestupku, ze kterého je obviněn, neboť totožnost řidiče byla bezprostředně po spáchání dopravního přestupku na místě samém spolehlivě zjištěna, když bylo vozidlo Městskou policií po zjištění přestupku kontrolováno a jako řidič byl ztotožněn právě žalobce. Následné jednání žalobce poté svědčí skutečně pouze o zcela účelovém jednání žalobce a jeho zmocněnce Ing. J., jež je zdejšímu soudu jako osoba zastupující pachatele přestupku ve správních řízeních obecně znám, a jehož výše uvedené jednání zcela koreluje s obstrukčními taktikami využívanými tímto zmocněncem v obdobných řízeních.

V daném případě je soud nucen připomenout zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (neboli „právo náleží bdělým“). Je totiž zřejmé, že žalobce žádné námitky ve věci samé nevznesl v průběhu celého řízení před správním orgánem I. stupně. Takováto strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem taktéž spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něj nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné a opožděné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, byť na osobě obviněného neleží důkazní břemeno, povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle ustanovení § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60 je „(...) obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.“ Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu,

který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolanými připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III.ÚS 83/96). Lze tedy shrnout, že žalobce svou nepochybně úmyslnou procesní pasivitou vyvolal u správních orgánů, ale taktéž u zdejšího soudu, s ohledem na celkový průběh správního řízení a kontext celé věci pochybnosti o účelovosti jeho následných tvrzení a předložených důkazů, když tyto zcela bezdůvodně nepředložil již v řízení před správním orgánem I. stupně, nýbrž si tyto ponechal až do řízení odvolacího.

O okolnostech spáchání přestupku osobou žalobce však svědčí především oznámení přestupku, jehož součástí je záznam z kamerového dohlížecího systému, zachycující předmětné vozidlo, registrační značky:, z něhož po spáchání přestupku po zastavení vozidla vystoupila osoba, jež je shodná s osobou následně se navracející zpět k předmětnému vozidlu. Krajský soud ve shodě s žalovaným i správním orgánem I. stupně považuje za nepochybné, že osoba řidiče byla naprosto zřetelně zachycena na záznamu z kamerového dohlížecího systému, přičemž je patrné, že osoba odcházející a přicházející k autu je zcela totožný člověk. Tato osoba je na záznamu z kamerového dohlížecího systému v obou případech velmi detailně zachycena, přičemž obě tyto osoby mají nejenom shodné svršky (tedy černý kabát a džínsové kalhoty), nýbrž jsou obě taktéž zcela shodně prostovlasé, jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud na rámec všeho výše uvedeného konstatuje, že totožnost osob je zřejmá rovněž ze zcela shodné a netypické chůze této osoby, která rovněž působí zcela nezaměnitelně. Soud považuje za nepravděpodobné, aby dvě různé osoby byly v těchto specifikovaných znacích natolik podobné (jak se snaží tvrdit žalobce), že by tato podoba vyvolala jejich záměnu u správních orgánů. Krajský soud má za to, že v daném případě nebylo potřeba znaleckého posudku k vyhodnocení vizuální shody obličejů a dalších znaků osoby opouštějící a následně vracející se k předmětnému osobnímu motorovému vozidlu, jelikož takové posouzení a hodnocení bylo vzhledem k evidentnímu podobnostem těchto osob (vedoucím ke správnému závěru o shodnosti řidiče páchajícího přestupku a osoby následně ztotožněné Městskou policií při návratu k autu) bezpochyby zcela v kompetenci správního orgánu, a zpracování znaleckého posudku by proto bylo zcela nadbytečné a nadto neúčelné. Žalobce nadto nepředložil žádná tvrzení či důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že osoba přestupce byl skutečně D. K., tedy např. srovnání fotografií žalobce a D. K. svědčících o jejich vzájemné podobě či doklad o provedené opravě předmětného vozidla v daný den, z něhož by byla patrna osoba přebírající vozidlo z opravy. Závěry správních orgánů mohl nadto rozporovat ihned při prvním kontaktu s Městskou policií, což však neučinil, případně důkazy na podporu svých tvrzení správním orgánům předložit či navrhnout při nejbližší příležitosti.

Co se týká procesní hodnoty samotného úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011-89).

Úřední záznam doprovázený videozáznamem zachycujícím předmětné přestupkové jednání má nesporně svou důkazní hodnotu, a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, v tomto případě videozáznamem zachycujícím místo spáchání přestupku a přestupkové jednání samotné (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48).

Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména záznam z kamerového dohlížecího systému a oznámení o přestupku, který ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že žalobce dne 30. 1. 2015 v 09:43 hod v na jako řidič vozidla, registrační značky, nerespektoval instalované značení B2 – Zákaz vjezdu všech vozidel a do předmětné ulice s vozidlem vjel, nacouval, ze strany, ze které je to dopravním značením zakázáno. Provedení důkazu čestným prohlášením D. K. či jeho případným výsledkem za situace, v níž žalobce nepodal k zatímní skutkové verzi případu žádná relevantní konkurující tvrzení, by pak byl naprosto zbytečné (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Jelikož správním orgánem I. stupně provedené dokazování bez důvodných pochybností prokazuje, že se žalobce jakožto řidič předmětného osobního motorového vozidla dopustil přestupkového jednání zachyceného na záznamu kamerového dohlížecího systému, není tento závěr s to vyvrátit navržený důkaz čestným prohlášením či výsledkem D. K. Tvrzení žalobce v žalobě a ani v doplnění blanketního odvolání tedy není podloženo relevantními důkazy a s ohledem na to, že bylo uplatněno s tak velkým časovým odstupem, působí na rozdíl od zjištění a závěrů správních orgánů vyplývajících ze správního spisu zcela nevěrohodně a účelově.

Lze tedy uzavřít, že zmocněncem žalobce zvolená účelová a obstrukční strategie tak nepomáhá ochraně žalobcových práv a paradoxně působí spíše proti jeho zájmům. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud tuto námitku žalobce jako nedůvodnou zamítl.

K další žalobní námitce týkající se druhého videozáznamu, který žalobce označil za utajovaný důkaz, uvádí krajský soud následující.

Z protokolu vyplývá, že „*při ústním jednání byl v souladu s ust. § 53 správního řádu proveden důkaz oznámením přestupku vypracovaným Městskou policií Blansko, sp. zn. MP 150/2015 a důkaz zhlédnutím záznamu městského kamerového dohlížecího systému, který tvoří součást oznámení o přestupku. Následně byla zmocněnci dána možnost seznámit se s provedeným důkazem, bylo mu rovněž umožněno nahlédnout a seznámit se s písemností založenými ve spisu, mimo jiné – Protokolem o ověření v SZB - ROB, výpisem z evidenční karty řidiče obviněného ze dne 19. 2. 2015, odporem ze dne 13. 4. 2015 a také 15. 4. 2015 /doručeno Městskému úřadu Blansko dvakrát/.*“ Součástí oznámení o přestupku je právě disk CD, jež obsahuje složku nazvanou jako „2015_01_30 jednosměrka“. V této složce se poté dále nacházejí celkem čtyři soubory, přičemž pouze dva z nich jsou soubory obsahující videozáznam, a to soubory SVR-1680_172.16.64.199_4000-Cam01_20150130_094200_20150130_100300_ID_0000 a SVR-1680_172.16.64.199_4000-Cam12_20150130_094200_20150130_100300_ID_0000. Zdejší soud ověřil (přičemž s přehráváním nevznikl soudu žádný problém), že oba tyto soubory obsahují záznam městského kamerového dohlížecího systému ze dne 30. 1. 2015 ve zcela shodném časovém úseku snímající ze dvou různých pozic zcela shodné místo. Na prvním z těchto souborů je předmětné osobní motorové vozidlo, jehož řidič se dopustil přestupku, zachyceno ze své přední části, na druhém ze souborů je naopak zachyceno z pohledu zezadu. Soud se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného, že na předmětném disku CD je obsažen záznam městského kamerového dohlížecího systému v podobě složky „2015_01_30 jednosměrka“, který obsahuje záznam jednoho časového úseku dvěma různými kamerami, kdy tyto pozice byly uloženy jako dva různé soubory téhož záznamu. Jedná se tedy skutečně o jeden záznam kamerového dohlížecího systému, který obsahuje dva soubory ze shodného časového úseku, avšak zabírající totožné místo ze dvou různých pozic. Pokud tedy správní orgán I. stupně použil v protokolu formulaci, že byl shlednut záznam městského kamerového dohlížecího systému, který tvoří součást oznámení o přestupku, je zcela zřejmé a nezpochybnitelné, že byly v rámci ústního jednání shlednuty oba tyto výše zmíněné soubory, jakožto součásti jednoho záznamu uloženého na disku CD, jenž byl součástí oznámení o přestupku. Taková formulace připadá krajskému soudu jako zcela přiléhavá a logická, přičemž v ní soud navzdory přesvědčení žalobce neshledal žádné důvody pro vznik pochybností o jejím skutečném obsahu.

Je nadto třeba připomenout, že zmocněnec žalobce byl ústnímu jednání přítomen, přičemž z protokolu nikterak nevyplývá, že by zmocněnec jakkoliv rozporoval správnost provedení důkazu záznamem kamerového dohlížecího systému. Z tohoto důvodu proto nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se v případě druhého souboru ze záznamu kamerového dohlížecího systému mělo jednat o utajovaný důkaz. Soud taktéž neshledal pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v krácení žalobce na jeho právu na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Z protokolu je naopak zřejmé, že zmocněnci žalobce byla dána možnost seznámit se se všemi důkazy a podklady pro rozhodnutí, přičemž zmocněnec nikterak nenamítal, že by mu v tomto bylo jakkoliv bráněno. S ohledem na výše uvedené dále tedy nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že některé důkazy měly být prováděny v nepřítomnosti

jeho či zmocněnce žalobce, když taková skutečnost nevyplývá z obsahu správního spisu a žalobce ji taktéž nijak důkazně nepodpořil. Ze strany správního orgánu I. stupně byla nadto zmocněnci žalobce oproti jeho podpisu předána kopie kompletního správního spisu včetně disku CD, přičemž byla žalobce také na jeho žádost stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce tedy nebyl krácen na svém právu na pořízení kopie spisu, když mu bylo ze strany správního orgánu I. stupně vyjito zcela vstřícně. Naopak ze strany správního orgánu I. stupně byl žalobci následně v návaznosti na jeho žádost o zaslání kopie spisu v podaném odvolání zaslán protokol s odůvodněním, že kompletní kopii spisového materiálu včetně fotodokumentace na CD zmocněnec převzal proti podpisu při ústním jednání.

Pokud nyní žalobce dále rozporuje, že druhý soubor obsažený na získaném disku CD nelze přehrát a zmocněnec žalobce na tuto skutečnost nikterak nereagoval v rámci správního řízení před správním orgánem I. stupně, jedná se o zjevnou procesní obstrukci směřující k vytknutí neprokazatelného pochybení správního orgánu v řízení před soudem či odvolacím orgánem. Taková procesní obstrukce by zcela zapadala do obrazu, který o své činnosti a způsobu obrany svých klientů osoba zmocněnce Ing. J. u soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí správních orgánů vytváří. Soud nadto poznamenává, že žalobce nebyl schopen prokázat, že jemu, potažmo jeho zmocněnci, byla ze strany správního orgánu I. stupně skutečně předána taková kopie disku CD, ze které by nebylo možné přehrát druhý video soubor ze složky „2015_01_30 jednosměrka“. Zároveň, i kdyby soud připustil, že zmocněnci byla takový kopie disku CD s touto vadou předána, což má ale soud za neprokázané, tak by taková vada neměla vliv na zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí, neboť zmocněnce, který se účastnil ústního jednání, byl seznámen s tím, co konkrétně měl disk CD obsahovat, a zároveň mu byl v řízení poskytnut dostatek prostoru na toto eventuální pochybení správního orgánu I. stupně reagovat. Žalobce však s ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* dostatečně nestřežil svá práva, když neučinil jakoukoliv aktivitu pro sjednání nápravy za situace, pokud by měl skutečně problém s přehráním druhého souboru. Žalobce tedy na možnost uplatnění reakce na tvrzení pochybení správního orgánu I. stupně (o kterém je soud přesvědčen, že nenastalo) rezignoval, přičemž tuto námitku využil až následně v doplnění blanketního odvolání. Lze rovněž poukázat na skutečnost, že ani text žalobcem podaného odvolání nikterak neindikoval žalobcem tvrzené problémy se spuštěním druhého souboru na disku CD, když žalobce žádal pouze o kopii spisu. Krajský soud zdůrazňuje, že pouhý v žalobě obsažený printscreen části obrazovky s chybovou hláškou „Date input is invalid“ není dostatečným prokázáním namítaných problémů s přehráním druhého souboru na disku CD.

Ani tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

Podstata další žalobní námitky spočívá v tvrzení, že z výroku rozhodnutí není seznatelná forma zavinění přestupku, přičemž je toto podmínkou výroku rozhodnutí dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Soud v tomto směru uvádí, že forma zavinění jakožto náležitost výroku rozhodnutí byla do zákona o přestupcích vložena změnou zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., kterou se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „Změna zákona“), přičemž tato nabyla účinnosti ke dni 1. 10. 2015. Po této novele tedy zní ustanovení § 77 zákona o přestupcích tak, že *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis*

skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno před účinností této změny zákona o přestupcích, a to dne 26. 8. 2015, přičemž dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích účinného v této době platilo, že *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Dle zákona o přestupcích účinného v době vydání prvostupňového rozhodnutí tudíž nebyla náležitostí výroku rozhodnutí taktéž forma zavinění a správní orgán I. stupně tudíž neměl povinnost tuto do výroku rozhodnutí uvádět.

Pokud se týká napadeného rozhodnutí, to bylo sice vydáno až dne 26. 11. 2015, tedy v době platnosti zákona o přestupcích po účinnosti změny zákona, nicméně dle přechodných ustanovení změny zákona, konkrétně jejího čl. II odst. 1, *řízení o přestupcích, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Pokud tedy žalovaný rozhodoval o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jež bylo vydáno přede dnem nabytí účinnosti změny zákona, neplynula žalovanému žádná povinnost do výroku rozhodnutí formu zavinění doplňovat. Za těchto okolností byl postup žalovaného zcela správný a krajský soud mu nemá co vytknout. Z toho důvodu vyhodnotil krajský soud i tuto námitku žalobce jako nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, kdy v tomto se odchýlil od právního názoru vysloveného v předcházejícím rozsudku a ztotožnil se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení

a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 28. dubna 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová